

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 282/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jánom Foltánom, advokátom, Štvrť SNP 708, Galanta, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 3 To 95/2020 zo 16. marca 2021 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tdo 71/2021 zo 7. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 9. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 95/2020 zo 16. marca 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tdo 71/2021 zo 7. decembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutých rozhodnutí a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a náhrady trov konania. Sťažovateľ sa tiež domáha, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku do právoplatného skončenia konania o jeho ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) z 21. februára 2018 bol sťažovateľ uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“)

a s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd uznesením z 3. júla 2018 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Okresný súd rozsudkom z 11. marca 2019 uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd uznesením z 1. augusta 2019 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Okresný súd rozhodol rozsudkom z 18. decembra 2019, ktorým uznal sťažovateľa za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona. Sťažovateľovi uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov. Podľa § 76 ods. 1 a podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona sťažovateľovi uložil ochranný dohľad na 2 roky.

5. Na základe odvolania sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že zrušil rozsudok okresného súdu a sťažovateľa uznal vinným na vymedzenom skutkovom základe z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, za čo ho odsúdil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov. Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona sťažovateľovi uložil ochranný dohľad na 2 roky.

6. Zmenenú právnu kvalifikáciu krajský súd odôvodnil tým, že *„relevantné skutočnosti uvádzané v skutkovej časti rozsudku nepreukazujú bezpečne a bez akýchkoľvek pochybností, že by sa obžalovaný dopúšťal predmetného trestného činu závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. b) Trestného zákona, teda že tento trestný čin páchal po dlhší čas.“*

7. Na základe vykonaného dokazovania krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľa zo spáchania predmetného skutku predovšetkým usvedčuje svedok [REDAKOVANÉ], ktorého výpoveďou bolo preukázané, že sťažovateľ od neho kúpil v období jesene 2016 do januára 2017 pervitín v množstve asi 10 gramov a niekoľkokrát metylsulfonyletán, ktorý – vychádzajúc zo súdnej praxe – obvykle slúži na riedenie tejto drogy, čo *„nasvedčuje... vo svojom súhrne o manipulácii a riedení drog obžalovaným...“*. Svedok [REDAKOVANÉ] tiež uviedol, že so sťažovateľom sa poznal od leta 2016, *„stretávali sa za účelom drogového obchodu na viacerých miestach, komunikovali spolu formou smsiek a inotajmi.“*

8. Sťažovateľa zo spáchania skutku usvedčujú aj ďalší svedkovia. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] potvrdili, že od sťažovateľa v predmetnom období kupovali pervitín, svedkyňa [REDAKOVANÉ] približne po dobu 6 mesiacov, [REDAKOVANÉ] uviedol, že to bolo párkrát za malú sumu a v malom množstve, a [REDAKOVANÉ] od sťažovateľa dostal drogu 10 – 15-krát, drogy od neho nekupoval stále, bolo to počas roku 2016 a naposledy 3 mesiace pred jeho zadržaním.

9. Vykonaným dokazovaním teda bolo preukázané, že sťažovateľ v jednom prípade kúpil pervitín od [REDAKOVANÉ] (v ostatných prípadoch nie je zrejmé, z akého zdroja pochádzal) a tento predával

d'alším osobám, a to [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Týmto sú nepochybne preukázané skutkové okolnosti, ktoré umožňujú záver o tom, že s'ťažovateľ spáchal skutok právne kvalifikovaný podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona.

10. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal s'ťažovateľ dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie s'ťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

11. Najvyšší súd vymedzil obsah dovolania s konštatovaním, že s'ťažovateľ namieta preukázanie viny bez akýchkoľvek pochybností, pričom poukazoval na svedecké výpovede [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Dokazovaním nebolo preukázané, že by drogy zabezpečoval od nejakej osoby, a nebolo preukázané ani ich množstvo. Namietal, že konajúce súdy sa nevysporiadali s námietkami obhajoby.

12. K dovolacím námietkam s'ťažovateľa najvyšší súd uviedol, že *„sa vzťahujú k hodnoteniu dôkazov a posudzovaniu skutkového stavu v časti týkajúcom sa výroku o vine, ide o tzv. námietky skutkové, t. j. námietky týkajúce sa preskúmania správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktoré však dovolací súd... v rámci dovolania podaného obvineným nemôže skúmať ani meniť.“*. Skutkovými námietkami by sa mohol zaoberať len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý môže uplatniť iba minister spravodlivosti Slovenskej republiky. Účelom dovolania je náprava najzávažnejších procesných a hmotnoprávných chýb vymedzených v rámci jednotlivých dovolacích dôvodov (§ 371 Trestného poriadku). Tento záver podporuje aj judikatúra ústavného súdu – napr. uznesenie č. k. IV. ÚS 641/2018 z 22. novembra 2018, podľa ktorého najvyšší súd ako dovolací súd *„nie je už z dôvodu zákonného vymedzenia dovolacích dôvodov (§ 371 Trestného poriadku) predurčený na úplný prieskum rozsudkov nižších súdov činných v rámci trestného konania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, neustanovil by katalóg dovolacích dôvodov. Už samotné chápanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku preto ospravedlňuje reštriktívny prístup najvyššieho súdu k dovolacím dôvodom (napr. IV. ÚS 294/2010)“*. Na tomto základe najvyšší súd dovolanie s'ťažovateľa odmietol.

II.

Argumentácia s'ťažovateľa

13. S'ťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu. Krajský súd rozhodol arbitrárne, bez toho, aby bola vina s'ťažovateľa preukázaná. Týmto spôsobom došlo aj k porušeniu princípu prezumpcie neviny (čl. 50 ods. 2 ústavy). Najvyšší súd podľa s'ťažovateľa aplikoval príslušné ustanovenia Trestného poriadku upravujúce dovolacie dôvody príliš reštriktívne, čím tiež rozhodol arbitrárne.

14. S'ťažovateľ poukazuje na skutkovú vetu v napadnutom rozsudku krajského súdu vymedzujúcu skutok, za ktorý bol uznaný vinným, podľa ktorej *«od presne neustálenej doby roku 2016 až do dňa 02. 02. 2017 si obžalovaný na doposiaľ neustálených miestach v rámci Slovenskej republiky od osoby [REDAKOVANÉ] (odsúdený v inom konaní) ako aj od inej doposiaľ neurčitej osoby*

neoprávnene zadovážoval väčšie doposiaľ neustálené množstvo omamných a psychotropných látok, a to metamfetamín, pričom od [REDAKOVANÉ] si niekedy v období od jesene 2016 do januára 2017 zakúpil pervitín v množstve asi 10 gramov, ktoré omamné a psychotropné látky prechovával a tieto následne na nezistených miestach v okrese Dunajská Streda, najneskôr do dňa 02. 02. 2017 distribuoval iným osobám, a to najmä [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom dňa 02. 02. 2017 bol [REDAKOVANÉ] zadržaný ako podozrivý v zmysle § 85 odsek 1 Trestného poriadku, pričom na steroch z rúk [REDAKOVANÉ] bola zistená prítomnosť stôp metamfetamínu a v jeho moči bola zistená prítomnosť metamfetamínu, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona... č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok“.».

15. Sťažovateľ následne v ústavnej sťažnosti poukazuje na jednotlivé svedecké výpovede – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a uvádza časti týchto výpovedí.

16. V nadväznosti na výpoveď [REDAKOVANÉ] sťažovateľ uvádza, že u svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] „nebolo jednoznačne preukázané, že kedy mali od obžalovaného uvedené drogy kupovať a predovšetkým nebolo preukázané, či vôbec sa jednalo o drogy, keďže z výpovede svedka [REDAKOVANÉ] jednoznačne vyplýva, že mu drogy nepredával, ale predával mu látku MSM (metylsulfonylmetán). V skutkovej vete sa uvádza, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] si mal zabezpečiť väčšie množstvo drogy od svedka [REDAKOVANÉ] a následne ich distribuovať.

Z pohľadu obhajoby, nie je z vykonaného dokazovania preukázané, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] by si vôbec nejaké drogy mal zabezpečiť od svedka [REDAKOVANÉ], a teda nemôže byť preukázané ani to, že tieto drogy by mal následne aj predávať. Keďže malo ísť o látku metylsulfonylmetán.“.

17. Sťažovateľ argumentuje, že metylsulfonylmetán je prirodzenou formou organickej síry, vyskytuje sa v prírode. Organická síra je vo všetkých živých bunkách rastlín, živočíchov a človeka. Patrí medzi esenciálne prvky, po vápniku a fosfore je tretím najčastejšie sa vyskytujúcim prvkom v ľudskom tele.

18. Pri domovej prehliadke sťažovateľa neboli nájdené drogy, dokazovaním nebolo preukázané, že by sťažovateľ zabezpečoval od nejakej osoby drogy, a tiež nebolo preukázané, o aké množstvo išlo. Uvedené skutočnosti boli do skutkovej vety vložené bez akýchkoľvek dôkazov. Prípravné konanie bolo nastavené na tom, že si drogy zabezpečoval od [REDAKOVANÉ], ktorý ale uviedol, že sťažovateľovi predal drogy len raz.

19. Najvyšší súd napriek pochybeniam krajského súdu dovolanie sťažovateľa odmietol, pričom napadnuté uznesenie je svojvoľné s tým, že najvyšší súd nereagoval na dovolacie námietky sťažovateľa. Napadnuté uznesenie je výsledkom nesprávnej aplikačnej praxe najvyššieho súdu: „Nesprávne zistenie skutkového stavu totiž má, ak súd aplikuje dôkladne hmotné právo, vždy vplyv na nesprávne právne posúdenie skutku...“

20. Napadnuté rozhodnutia sú podľa sťažovateľa v rozpore so zásadou *in dubio pro reo*, ktorá vychádza z princípu prezumpcie neviny. Uvedené zásady vyjadrujú, že štát je nositeľom konkrétneho dôkazného bremena. Ak sú po vykonaní dokazovania prítomne dôvodné pochybnosti

o skutku či osobe páchatel'a, ktoré nemožno odstrániť ani ďalším dokazovaním, je nutné rozhodnúť v prospech obžalovaného.

21. Odvolací súd nemôže hodnotiť dôkazy, ktoré sám nevykoná, pretože by porušil zásadu ústnosti a priamosti. Krajský súd neprípustne prehodnocoval skutkové závery okresného súdu bez toho, aby sám vykonal hodnotené dôkazy. Z postupu krajského súdu je zjavné, že je presvedčený o vine sťažovateľa. Krajský súd odsúdil sťažovateľa bez toho, aby bola jeho vina s istotou preukázaná, čím porušil čl. 50 ods. 2 ústavy.

22. Nerešpektovanie princípov *in dubio pro reo* a *ne bis in idem* malo za následok porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

23. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

24. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

25. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno

kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

26. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k oboom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

27. Na účely preskúmania ústavnej udržateľnosti námietok sťažovateľa a taktiež právnych záverov krajského súdu a najvyššieho súdu a tiež pre posúdenie rozsahu, v akom má ústavný súd právomoc preskúmať námietky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti, si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku a rozsudku okresného súdu z 18. decembra 2019.

28. Sťažovateľ dovolanie formálne založil na dovolacích dôvodoch podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku. V odôvodnení dovolania sťažovateľ rekapituloval trestné konanie vo svojej veci, poukázal na podstatnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu zo 16. marca 2021, poukázal na výsluchy svedkov na hlavnom pojednávaní. Následne uviedol polemiku týkajúcu sa hodnotenia dôkazov vykonaných konajúcimi súdmi, spochybňoval skutkové zistenia, ktoré z týchto dôkazov súdy vyvodili. Namietal, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná jeho vina „*bez akýchkoľvek pochybností*“. Podľa sťažovateľa jeho vina, ako je uvedená v obžalobe, preukázaná nebola. Sťažovateľ tiež namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu a rozsudku okresného súdu. Konajúce súdy sa podľa sťažovateľa nedostatočne zaoberali „*argumentami obhajoby a taktiež aj ostatnými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, na ktoré bolo poukazované zo strany obhajoby v tomto... konaní, a teda v konečnom dôsledku napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a vonkoncom rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, čím sú naplnené dôvody dovolania...*“.

29. Ústavný súd konštatuje, že dovolanie sťažovateľa je v podstatnej časti identické s jeho ústavnou sťažnosťou. Základom dovolacej argumentácie sťažovateľa je námietka, že vykonaným dokazovaním nebola dostatočne preukázaná jeho vina. Sťažovateľ namietal závery vyvedené z dokazovania, t. j. spôsob, akým konajúce súdy hodnotili dôkazy. Všeobecne namietal nesprávne právne posúdenie skutku, neuviedol však ako mal byť jeho skutok inak právne kvalifikovaný. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nijako osobitne neodôvodnil.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu:

30. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny

mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

31. Sťažovateľ mal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dostupný účinný prostriedok nápravy – mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, ktorý aj využil. O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol. Uplatnenie právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu takto vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať opodstatnenosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ ani v ústavnej sťažnosti neuvádza, že by niektorú zo svojich námietok proti napadnutému rozsudku krajského súdu nemohol uplatniť v dovolacom konaní.

32. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

33. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu predstavuje podľa ústavného súdu dostatočný základ pre jeho výrok, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa. Najvyšší súd v zásade konštatoval, že dovolacie námietky sťažovateľa boli založené na tzv. skutkových námietkach, keď sťažovateľ namietal hodnotenie dôkazov, skutkové závery vyvedené z vykonaných dôkazov a úplnosť zisteného skutku. Najvyšší súd primeraným, zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom sťažovateľovi objasnil, že takéto (skutkové) námietky nie sú prípustné v dovolaní, ktoré podáva obvinený (obžalovaný). Poukázal na potrebu reštriktívneho výkladu príslušných ustanovení Trestného poriadku. Právne závery najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne, t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone, resp. popierali by podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Trestného poriadku, pričom sú aj dostatočne odôvodnené, preto sú ústavne akceptovateľné.

34. K námietke o reštriktívnom výklade dovolacích dôvodov ústavný súd poukazuje na to, že takýto výklad a doktrínálny prístup dovolacieho súdu je v zásade ústavne súladný a zodpovedá koncepcii dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Aj ústavný súd už konštatoval, že podstatné východisko (zákonný rozsah) dovolacieho prieskumu v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku spočíva v tom, že správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd skúmať a meniť. Pri uplatnení uvedeného dovolacieho dôvodu dovolací súd uskutočňuje kvalifikačný prieskum, ku ktorému dochádza bez posudzovania hodnotenia vykonaných dôkazov a skutkových úvah v odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia, ako aj bez vlastného hodnotenia dôkazov dovolacím súdom (m. m. IV. ÚS 336/2020). Ak mienil sťažovateľ oponovať skutkovým zisteniam krajského súdu, mal uplatniť dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a pod týmto procesným titulom atakovať konkrétne časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu (k tomu pozri nález ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 546/2020).

35. Najvyšší súd osobitne neodôvodnil svoje uznesenie vo vzťahu k záveru o tom, že nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Z dovolania sťažovateľa však vyplýva, že tento dovolací dôvod sťažovateľ nijako osobitne neodôvodnil (neuviedol vo vzťahu k nemu žiadne osobitné odôvodnenie). Z tohto hľadiska uvedený nedostatok odôvodnenia napadnutého uznesenia nemá takú intenzitu, aby bolo možné uvažovať o porušení označených práv na uvedenom základe.

36. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

37. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie (osobitne rozhodovanie o návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu